

**LBRIS**

We know  
books

**CONAN REED**

**Coroana  
Dragonului**

**TRILOGIA AHKISULUI**

R O M A N  
**VOLUMUL**  
**3**

  
EDITURA  
**CREATOR**  
BRAȘOV, 2025

## CUPRINS

CAPITOLUL 1. ÎNCLEȘTAREA DRAGONILOR.....	11
CAPITOLUL 2. CAPCANA DRAGONULUI.....	19
CAPITOLUL 3. ARTA REGELUI .....	37
CAPITOLUL 4. FRATELE REGILOR.....	51
CAPITOLUL 5. FRAȚII REGELUI.....	77
CAPITOLUL 6. VRAJA VISULUI .....	95
CAPITOLUL 7. CODRUL TOAMNEI.....	131
CAPITOLUL 8. CODRUL IERNII.....	151
CAPITOLUL 9. CODRUL FOCULUI.....	165
CAPITOLUL 10. ÎNTOARCEREA REGELUI.....	181
CAPITOLUL 11. AURUL REGILOR.....	203

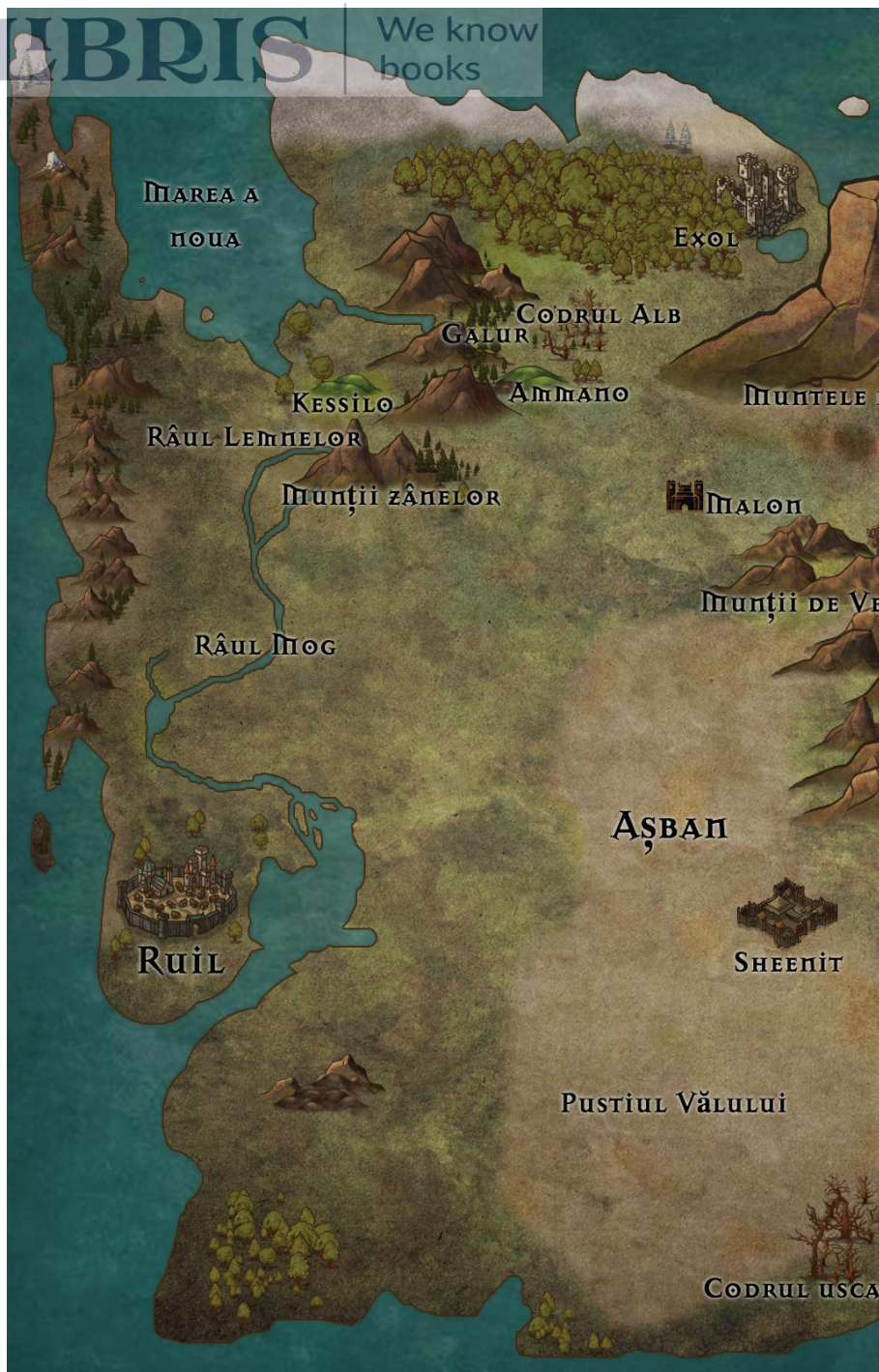
CAPITOLUL 12. DARUL DRAGONILOR .....	225
CAPITOLUL 13. TAINA TIMPULUI .....	247
CAPITOLUL 14. FURTUNA CULORILOR.....	273
CAPITOLUL 15. REGELE DRAGON .....	291
CAPITOLUL 16. PREȚUL PĂCII.....	315
CAPITOLUL 17. SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI .....	353

**Cântecul regilor curcubeu**

Când Primun și Nore numiră  
Culori copiilor lor,  
Lui Ors doar marea azură,  
Lui Pavor verdele codrilor,  
Lui Pavor verdele codrilor.

Păcat că Loona se stinse  
Și frații se certară cam rău,  
Dar Geană pân' la urmă-i învinse,  
Și pe Salu, pe movul flăcău,  
Și pe Salu, pe movul flăcău.

De-atunci roșu e Arp de-mbufnare,  
Arthos, un portocaliu suveran,  
Negru e Semu de supărare  
Și alb, doar bunul Durman,  
Și alb, doar bunul Durman.



# LIBRIS

We know books





Am fost întrebat deseori cum născocesc poveștile. De unde îmi vin oare ideile astea năstrușnice?

Și această a treia carte a mea este din mai multe puncte de vedere o carte de vis. În fiecare seară, pe parcursul ultimilor 16 ani, m-am dus la culcare cu Batan în gând, imaginându-mi povestea acelor meleaguri. În liniștea întunecată a nopții, când gândirea logică își ia încet-încet rămas bun, las frâu liber imaginației. Cunoști starea aceea în care gândurile se lichefiază și încep să plutească agale spre lumea viselor? Am învățat să prelungesc această tranziție pentru a urmări semi-adormit filmul imaginației mele. Practic, cărțile s-au visat singure. Scene minunate și-au croit astfel drum spre tine, cititorule. Exact așa cum Batan însuși le-a visat, eu fiind doar un mijlocitor nedemn.

Când am inventat stilul literar clean fantasy, am făgăduit copiilor și tinerilor că vor găsi aici doar povești captivante, fără violență. Literatură „all-age” garantat curate, descriind lumi minunate pe care copiii noștri le pot citi și asculta fără grijă. Recunosc că provocarea a fost enormă. În primul volum al trilogiei Ahkisului („Scutul Focului”) am închipuit șase confruntări sau „bătălii”. În cea de-a doua carte („Valea Fermecată”) au

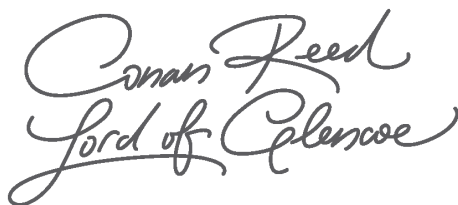
fost deja nouă la număr. Și toate curate (sper!), fantezie pură.

Trebuie să mărturisesc că cea de-a treia carte, în care ditamai războiul culorilor face ravagii, mi-a dat cele mai mari bătaii de cap. Cum să înfățișez o asemenea campanie în limitele etice, într-un mod non-violent și totodată incitant? Eu zic că am găsit formula potrivită; judecă te rog și singur, citind acest roman.

Mai ales în vremurile noastre tulburi este important să evităm războaie și orice formă de violență.

Numai acționând uniți, curajoși, drept și cu înțelepciune vom putea împlini visul unei lumi mai bune.

Vă doresc o lume de vis – și să rămâneți curați!

A handwritten signature in black ink that reads "Conan Reed" on the top line and "Lord of Glencoe" on the bottom line. The script is fluid and cursive.

Conan Reed, Lord of Glencoe

[www.ConanReed.com](http://www.ConanReed.com)

## CAPITOLUL

## 1

ÎNCEȘTAREA  
DRAGONILOR

— Nu îți dau voie să le-o spui, zise Lilia serioasă. Nu le zi sfârșitul. Sunt prea micuți pentru asta. Inventează altceva, te rog.

Tatăl ei o privi cu dragoste și îi dădu blând o șuviță lungă și blondă de pe față.

— Erai vârsta lui Maxi când ai auzit povestea până la capăt. Așa cum s-a petrecut cu adevărat. De ce să-i mint, dragă Lilia? Oftă adânc și adăugă: merită să afle adevărul.

— Îți interzic! răspunse ea îndărătnică. Nu ai voie, mă auzi, tată? Spune-le altceva, te rog din suflet!

— Lilia, o mustra bătrânul și își deschise brațele într-un gest împăciuitoar.

Femeia ezită. Până la urmă acceptă invitația tatălui ei și îl îmbrățișă, sprijinindu-și tristă bărbia de umărul lui stâng.

— Vor fi foarte necăjiți, așa cum am fost și eu când mi-ai povestit finalul. Gândește-te cât de fericiți au fost astăzi când au descoperit puietul de stejar în grădină! Băiețtii mei sunt încă micuți și fragili, ca și planta aceea firavă. Deja îmi pare rău pentru ei.

— Te rog să nu-ți subestimezi copiii. Nepoții mei vor înțelege că totul a trebuit să se îndeplinească în felul în care s-a petrecut. Cei doi sunt cavaleri destoinici și curajoși, așa cum am fost și eu odinioară. Mama ta ar fi foarte mândră de ei!

Ușa de la camera copilului se deschise brusc și Darian sări afară, îmbrăcată în pijama.

— Vii, bunicule? Ne zici povestea pana la capăt? Te rog!

Bunicul Alex își privi fiica în tăcere. Ea gemu resemnată un „fieee“ lung. Darian chiui de bucurie, fugii la bunicul său și îl trase cu înverșunare de mână spre camera copiilor.

— Stai, stai, stai, că încă nu mi-am luat ochelarii de citit, îi reproșă bunicul Alex râzând.

— Pentru ce? Povestea asta ne-o spui din amintiri, nu trebuie să citești nimic!

Ușa se închise în urma lor. Lilia se apropie de ușă și ascultă. Înăuntru se auziră râsetele vesele ale copiilor, bufnituri de perne și pași tropăiți. Ea apucă mânerul ușii, respiră adânc, zâmbi, deschise ușa și spuse:

— Bucurați-vă de poveste. Fiți viteji! Mami vă iubește, noapte bună!

Apoi închise ușa și se retrase spre sufragerie. După ce se închise ușa, bunicul Alex rosti pe un ton conspirativ:

— A plecat! Pregătiți-vă de luptă!

Băieții dădură fuga la cufărul de lângă dulap din care scoaseră câte un paloș de lemn pentru fiecare, arcuri de jucărie, un scut de carton și două coifuri. Se înarmară și Maxi ținu morțiș să își mai pună și o bandă neagră de pirat peste un ochi. Bunicul Alex privi mai întâi amuzat cum se echipau, dar căzu din ce în ce mai mult pe gânduri. Privi pe lângă cei doi copii și se adresă deodată unor făpturi invizibile, ca și cum acestea nu ar fi doar amintiri, ci chiar prezente în camera copiilor.

— A sosit clipa mult așteptată. Pregătiți-vă, cavalerii mei, pentru că a bătut ceasul cel mai întunecat al Batanului. Forțele întunericului nu au fost nicicând mai primejdioase ca acum. Regele nostru alb are nevoie de noi, și toate culorile trebuie să răspundă chemării sale de dragon.

Da, am auzit de multe ori în acea vreme acel zgomot tunător și vă asigur că urletul unui dragon este cel mai înfricoșător sunet din lume. Și rareori fiara cea mai temută a văzduhului se limitează la un singur strigăt. Da, dragonilor le place la nebunie să scoată vuiete lungi și răsunătoare. Ei fac asta pe de o parte pentru a-și răcori gâtlejurile clocotite, iar pe de altă parte, pentru a preveni cu zgomotul lor unic toate vietățile din jur că se află pe teritoriul regelui necontestat al văzduhului.

La fel am făcut și eu după ce părăsisem Albul în primul meu zbor ca dragon. Coroana fermecată care mă transformase în dragon își făcuse treaba bine, chiar mult prea bine! Uitasem cine erau prietenii mei Dush, Barian și prințul Patar. Uitasem faptul că de fapt voiam cu ajutorul acestei coroane fermecate să înving blestemul dragonului,

pentru a-l transforma pe Albor înapoi în regele alb. Mai grav, îmi uitasem părinții, casa mea... mă uitasem și pe mine însumi! Devenisem într-atât un dragon, încât tot ceea ce mă reprezenta se risipise.

Mai îmi rămăsese doar zborul prin răcoarea cerului albastru și gloriosul meu strigăt de dragon. Eram un rege al aerului, temut și invincibil. Eram un dragon! și asta îmi era mai mult decât suficient. Nimeni nu avea dreptul să-mi mai ia coroana.

Nimeni.

Am zburat pe sub zdrențele norilor pentru a mă bucura nestingherit de priveliștea creștelor montane înșorite, cu piscurile lor înzăpezite. Lanțul masiv muntos se termina într-o faleză abruptă de care se spărgeau cu explozii spumoase talazurile unei mări de un turcoaz imaculat. Insule răzlețe se șteau din apă într-o linie imaginară, înșiruite până la orizont, o prelungire parțial submarină a șirului muntos. Cea mai mare dintre ele îmi stârni curiozitatea: o insulă întinsă de un verde aprins. Acolo se afla țelul meu, pe nisipul auriu și strălucitor al țărnelui, la marginea albastrului infinit al apei.

Da, călătoria mea prin aer avea o destinație anume. Instinctul meu de dragon îmi știa drumul, pentru că aerul rece și sărat nu purta până la mine doar strigătele pescărușilor. O mireasmă subtilă, seducătoare mă ademenea neîncetat, ca promisiunea unor mari bogății ce mă așteptau undeva, departe: mai presus de toate aur, mult, mult aur. Am tras un urlet pentru a asigura aurul că se apropie noul său stăpân, când deodată mă surprinse din stânga un alt sunet asemănător.

*Poftim? Cine îndrăznește să mă provoace? Pe mine... cum mă cheamă? Pe mine... regele văzduhului!* Deodată, un dragon negru uriaș se ivi spintecând pântecul unui nor și o luă spre țărmul vizat și de mine. I-am tăiat calea și am scos un strigăt de avertisment pentru a-i atrage atenția asupra mea.

Și încă ce tare i-am mai atras atenția! Dragonul negru urlă drept răspuns și se năpusti spre mine. Voia deci să se pună cu mine? *Cu plăcere!* Suflul lui incandescent mă lovi cu o salvă infernală de foc, înainte să mai apuc să fac un plan de bătaie. Am dat să strig: *degeaba, nu mă poți răni așa!* Dar furia mea clocotind și dorința mea de a mă răzbuna pentru acest atac neașteptat îmi întunecă mințile. Focul din mine devenise prea mare și prea fierbinte pentru a mai putea fi ținut în frâu, așa că am răspuns cu aceeași monedă, prin pălălaia lui.

Norul de foc rezultat ne învălui cu totul. Pielea mea solzoasă rezistă temperaturii, însă nu mai puteam să-mi localizez dușmanul prin vâlul de foc. Flăcări în jurul meu, foc în mine! Trăgeam orbește un jet incandescent după altul, doar-doar l-oi ochii! Dragonul advers nu părea să se descurce mai bine decât mine, pentru că deodată ne ciocnirăm lateral. Nu păruse să fie un atac, ci mai degrabă un accident; sau lovise la noroc?

M-am înălțat pentru a obține o poziție mai avantajoasă. Adversarul procedă la fel, așa că zburarăm tot mai sus, dând cercuri unul în jurul celuilalt. Era ca un dans bizar deasupra norilor, în care niciunul nu voia să cedeze celuilalt cerul albastru. Adversarul meu avea o înfățișare falnică: colți ascuțiți, ochi odioși de șarpe, nări înflăcărate – un dragon ca-n povești! Mă cuprinse invidia. Un

singur amănunt, vârful alb al aripii sale drepte deranja aspectul general al pielii sale solzoase, negre ca smoala. Părea sa fie un element familiar; unde mai văzusem așa ceva?

— A mea! răcni el și se năpusti asupra mea.

Ce era al lui? Comoara? Simulă o manevră de atac, trecu în zbor razant pe sub mine și deodată m-am pomenit cu dușmanul în ceafă! Am încercat să scap de el, dar o durere intensă ce izbucni din rădăcina aripii mele stângi aproape că îmi întunecă judecata. Mă mușcase cu colții lui ascuțiți – și nu-mi mai dădea drumul!

Am strigat, încercând să mă smulg din încheștare. Ne rostogolirăm în picaj prin aerul din ce în ce mai cald, încolăcindu-ne unul în jurul celuilalt, într-o luptă aprigă ce îmi păru o eternitate. Am încercat cu disperare folosindu-mă de aripa cea zdravănă să ne controlez oarecum căderea liberă, dar adversarul meu profită de gestul meu și mă atacă fără succes, ratându-mă razant pe deasupra capului meu.

Cum de ratase? Mi-am întezit efortul de a scăpa din încheștare, când deodată adversarul lovi din nou cu laba prin aerul de peste mine, încercând apoi să mă prindă de cap. Ce tot avea cu capul meu? M-am retras instinctiv și am reușit pe moment să scap de ghearele lui, dar nu și de mușcătura sa nemiloasă. Ce voia, ce-mi tot țintea capul? Am văzut apa mării și plaja de nisip apropiindu-se vertiginos, m-am încordat și m-am smuls din colții lui. Abia putând mișca de durere aripa stângă și neavând cum să-mi curm căderea, m-am întors spre apă și am încercat să-mi transform măcar picajul într-un zbor planat deasupra mării.

Însă dragonul negru mă atacă din nou, chiar în momentul în care atinsesem aproape apa. Gheara lui îmi lovi ceva de pe cap și mă lăasă... din nou imperfect. Am simțit că trupul meu se schimbă numaidecât, forma cea nouă frânându-mi abrupt planarea! Am ricoșat de câteva ori ca o piatră azvârlită peste suprafața dură a apei, care mă opri dureros. Un val mă lovi neîndurător ca un zid sărat și mă scufundă de-a berbeleacul în îmbrățișarea lui rece, sub creasta înspumată. Mă purtă tot mai adânc în apa ca de gheață, în liniștea plăcută și întunecată la care tânjeam. Mi-am pierdut recunoscător cunoștința.